

forhindre, betragtede som en ganske forfærdelig Begivenhed. Jeg skal saaledes nævne, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgshro) omtalte som en betænkelig Demonstration af Vælgerne, at de marscherede i Procession ind i Slagelse. I 1849, ved det allerførste Valg til Folkethinget, fortalte Bønderne paa Laasinge — og da det var mine Vælgerne, hør jeg jo tro dem, thi det er jo her blevet Skik, at vi tro i alt Fald paa vore egne Vælgerne — at Baron Zuel-Broeddorff paa Laasinge skulde have forbudt sine Fæstere at stemme paa mig, ja endogfaa tilkjendegivet, at de ellers ikke vilde faae deres Fæste fornyet. Hvad gjorde saa Fæstene? — dette kan jeg indbestaa for, thi det er et Faktum — De leiede Baronens syv Skovfogder, der udgjorde et Musikkorps, og med disse i Spidsen marscherede de over hele Den og drog gennem Baldemarsslot, hvor Baronens boede, med flyvende Faner og klingende Spil til Valgstedet. I Svendborg havde den daværende Byfoged, for at beskytte Valghandlingen imod Vognlarm og Vognkjørjel, reist en Barriere tværs over Gaden til Raadstuepladsen; men da Bønderne troede, at den var stillet op for at hindre Processionen i at komme frem, toge de et Rind og væltede Barrieren, hvorpaa de marscherede hen til Valgpladsen og plantede der deres Faner. Jeg har aldrig set en mere energisk Procession, og jeg tror nok, at den kunde maale sig med Processionen til Slagelse, men ikke en Hund gjøede af den — ja det kan dog nok være, at Hundene toge den ilde op, men da heller ikke Andre. Derfor ikke Valgkredsens Rettighed fuldstændig skal være prisgiven ethvert Flertal i denne Sag, maa ogsaa Flertallet gjøre sig det til Pligt at holde sig fast i de slagte Spor og følge de Regler, hvorefter Valgenes Bedømmelse i Fortiden er sket; dette er aldeles nødvendigt. Naar de Herrer ville drage Slutninger fra det engste Underhus til det danske Folkething og navnlig basere Folkethingets Rettigheder paa Forholdene i Underhuset, da vil jeg bede Dem paaagte, at den Høiagtelse, Underhuset med Rette nyder som Folkerepresentation, skyldes i en væsentlig Grad den Agtelse, det viser for sine egne tidligere Beslutninger. Hver Gang en Sag af særegen Betskaffen kommer for, ser man det gaa tilbage, stundom endogfaa flere hundrede Aar, til tidligere Afgjørelser, for der at finde Analogier til Rettefærdighed for, hvad det nu skal gjøre i et lignende Tilfælde, hvorimod vi synes at sætte en Værdi i at handle i Aar stik imod, hvad vi tidligere have vedtaget. Jeg skal fremdrage et andet slaaende Exempel paa, hvorledes man tidligere hævdede det Princip, at man ikke burde forkaste et Valg, hvor der ikke var saa gyldige og fuldt beviste Anker, at man maatte antage, at Udfaldet uden disse vilde være blevet et andet. Dette Exempel er Assessor Ussings Valg i Aaret 1852. Den kaldne Kandidat lod en Indsigelse mod Valget

under selve Valghandlingen tilføje Valgprotokollen, der altsaa afgiver Bewiset, og angaaende denne og øvrige Indsigelser mod Valget yttrede Ordføreren her i Thinget: „Den væsentligste er den, jeg nu skal tillade mig at fremstille, som er kommen frem allerede under Valghandlingen selv og derfor er omtalt i den Udskrift af Forhandlingsprotokollen, som er fulgt med: Gaardmand Petersen fremkom da med følgende under Citationstegn ansøgte Anke: „At Stemmesedlerne vare skrevne efter Stemmelisterne, hvorimod han finder, at Stemmelisterne og Stemmesedlerne burde være skrevne paa een Gang“. Det, han kalder Stemmesedler menes at være Valglisterne, og det, han anker over, som yderligere kom frem under Forhandlingerne, er, at man havde bortkastet Valglisterne for Røstrop Sogn og ladet en Vælger paa et løst Stykke Papir optegne de afgivne Stemmer, uden med Valglisten ved Siden at kontrollere, om de Stemmende virkelig vare Vælgerne eller ikke. Man maa vistnok erkjende, at dette er en saa grov Anke, som det er muligt at ansøge mod et Valg; men hertil kommer en Masse andre Anker af lignende Betskaffen, og som alle stadfæste, at der har fundet grændseløs Uorden og Uregelmæssighed Sted ved Valget, saa at man skulde synes, at der ikke var megen Garanti for Valgets Gyldighed. Denne Uorden og Lummelse synes at have hersket i saa høi Grad, at det nok kunde være af væsentlig Betydning for dem, som i enhver Ting vilde se en Krænkelse eller en Tilfidsættelse eller uberettiget Begunstigelse af det ene eller andet Parti, og som maaste vilde finde det at være haardt, at medens nogle af Vælgerne fik Lov til at afgive deres Stemmer i Kirken, saa bleve andre derimod jagte ind i et Tørvæhus, og der blev ikke en Gang fra selve Tribunalen sagt Besked om, hvor Enhver skulde afgive sin Stemme, saa at Vælgerne løb forvirrede omkring og vidste ikke, hvor de skulde møde. Kandidaten beklagede sig dog mest over den mod ham selv udviste Betskaffen, thi det gif saa vidt, at han ikke alene paa en fornærmelig Maade blev udvist af Lokalet, da han vilde være tilstede ved Risternes Opgjørelse, men da han ikke godvillig vilde sjerne sig, saa lader det til, at man uden videre har smidt ham ud. Han siger selv desangaaende: „denne Udvis-

Rettelser.

- Sp. 82, L. 24 f. o.: „den valgte Kandidat“ læs: „den kaldne Kandidat“.
 — 86, L. 22 f. n.: „gjort Tander og“ læs: „gjort Dahl og“.
 — 87, L. 22 f. n.: „I øvrigt“ læs: „I Aar“.
 — 88, L. 16 f. n.: „Strøbet“ læs: „Strøbeds“.